

φορέματα Κύθν. Γλιζ-ζιασμένο ρούχο Χίος. Μιά γλιτσασμένη bodià φορεῖ κι ἀνακατεύομαι ὅσο δὴ θωρῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γλιτσασμένο ἔναι τὸ φουστάνι τῆς αὐτόθ. γ) Ἐπὶ ἄρτου, ὁ εὐρωπιῶν Κάρπ. Κάσ. Συνών. ἀναμμένος, μου-χλίσιασμένος, σαχλίσιασμένος, φυκίσιασμένος.

γλίτσιανος ὁ, ἐνιχ. γλίτζιανος Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίτσα.

Τὸ κόμμι τῶν δένδρων, ἡ κόλλα.

γλιτσίαρος ἐπίθ. πολλαχ. γλιτσίαρ'ς Λῆμν. γλιτζίαρ'ς Σαμοθρ. γλιτζίαρ'ς Ἰμβρ. γλιτσίαρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίτσα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄρης.

1) Γλοιώδης, ἰξώδης πολλαχ. 2) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς πολλαχ.: Ὡ, καμένε γλιτσίαρη καὶ σὺ! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) β) Μεταφ., ὁ διαβιδῶν εἰς ἀθλιότητα Πάρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιτσίαρος Νάξ. (Φιλότη.)

γλιτσιαρίδα ἡ, ἐνιχ. γλιτσιαρίδα Κέως

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλιτσίαρης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδα.

Εἶδος σταφυλῆς.

γλιτσιαρίδι τό, ἐνιχ. γλιττερίδι Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλιτσιαρίδα.

Ὁ λίχν λεπτός, ὁ κάτισχνος. Πβ. γλίτσης 3.

γλιτσιαρὸς ἐπίθ. Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίτσα.

Ὁ γλοιώδης.

γλιτσίας ὁ, ἐνιχ. γλιτζιάς Δ. Κεββάδ., Βοταν.-Φυτολ. λεξ., 4018.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίτσα.

Τὰ φυτά: α) Ὑοσκύαμος ὁ λευκός (Hyoscyamus albus) καὶ β) Ὑοσκύαμος ὁ μέλας (Hyoscyamus niger, ἀμφότερα τῆς οἰκογ. τῶν Σπρυγνώδων (Solanaceae). Συνών. ἀγριοκαπνός, ἀγριοτούτουνρο, ἀρζάκι, γεροντάκι 3, γέροντας Β 2, γέρος Β 10, γερούλι, γιαιτρός Β 3, γλύκυμαμος, γλοιδαῖς, δαιμοναριά, δίσκυαμος, δοντόχορτο, λιτσίαρμο, σκυάμος, στρουμπάρα, τρέσκυαμος.

γλιτσιασμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. γλιτζιασμα Λεξ. Δημητρ. γλίντσιασμα Λεξ. Αἰν. γλίντζιασμα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλιτσίαζω.

Ἡ ρύπανσις, τὸ λέρωμα ἐνθ' ἄν.

γλιτσιασμός ὁ, ἐνιχ. γλιτσιασμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλιτσίαζω, εἰς τὸ ὅπ. καὶ γλιτσίαζω.

Γλίτσιασμα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Εἶδα γλιτσιασμός εἶ δὲ πιάτα φτά! Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γλίτσικος ἐπίθ. Ἰων. (Βουρλ.) Κίμωλ. Πελοπ. (Κοντοβάζαιν. Τρόπ. κ.ά.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) γλίτσ'κος Σκῦρ. γλίτσ'-

κους Σάμ. (Καρλόβ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) γλίντζικος Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίτσα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

1) Γλοιώδης, ἀργιλλώδης, ἐπὶ ἐδάφους Κίμωλ.: Τὸ γλίτσικο χῶμα εἶναι σκληρό, κακοδουλεύεται. 2) Ρυπαρὸς, ἀκάθαρτος Ἰων. (Βουρλ.) Πελοπ. (Κοντοβάζαιν. Τρόπ. κ.ά.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Σάμ. (Καρλόβ.) Σκῦρ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.): Ὡς τὴν Κοντοβάζαινα ἤμουν πάντα γλίτσικος Κοντοβάζαιν. Τὰ μαλλιά τ' ἔν' ἀνακατεμένα μὲ ἀπ'θαμὴ, ἀνιφτα καὶ γλίτσ'κα Σκῦρ. Ἀφέντη βασιλέ, πῶς θὰ βάλῃς ἐσὺ αὐτὰ τὰ γλίτσικα ρούχα ἀπάνω σου; Βουρλ. Γλίτσ'κο σπὶτ' Σκῦρ.

γλίτσιτας ὁ, Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίτσα.

Εἶδος ἐδωδίου μύκητος μὲ ἐλαφρῶς γλοιώδη ἐπιφάνειαν. Συνών. ἀχερίτης, γλινίτης, γλιστρίδι (Π) 2, γλιστρίτης 1, γλιστρίτσα 1, γλιστρομανίτα, γλιστρομανίτης, γλιτσίτης, δροσίτης, κουκούμι, πλατοκέφαλος.

γλιτσίτης ὁ, Κρήτ. (Ραμν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίτσα.

Γλίτσιτας, τὸ ὅπ. βλ.: Καλοὶ ἔναι οἱ γλιτσίτες γιὰ φάσμα.

γλιτσόγη ἡ, ἐνιχ. γλιτσόγης Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τῶν οὗς. γλίτσα καὶ γῆ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γῆς. Γῆ ἀργιλλώδης καὶ, κατὰ συνέπειαν, ἄγονος ἐνθ' ἄν.

γλιτσοκάνατο τό, ἐνιχ. γλιτσοκάνατον Σάμ.

Ἐκ τῶν οὗς. γλίτσα καὶ κανάτι.

Ρυπαρὸν κανάτι ἐνθ' ἄν.

γλιτσοκωβίδος ὁ, Κάσ. γλισ-σοκωβίδος Κάσ.

Ἐκ τῶν οὗς. γλίτσα καὶ κωβιός.

Ὁ ἰχθύς Βλέννιος ἡ φολίς (Blennius pholis) τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (Blenniidae). Συνών. βλ. εἰς λ. γλίρος 1, γλίτσα 10, γλίτσης 4.

γλιτσομυξαχείλης ἐπίθ. ἐνιχ. γλιτσομυξαχείλ'ς Σάμ.

Ἐκ τῶν οὗς. γλίτσα καὶ τοῦ ἐπιθ. μυξαχείλης.

Ρυπαρὸς, μυξιάρης ἐνθ' ἄν. Συνών. γιελαμάς, γλιτσαχείλης, μυξαχείλης.

γλιτσοπατελίδα ἡ, ἐνιχ. γλισ-σοπατελ-λία Κάρπ. (Μεσοχώρ. κ.ά.) Κάσ.

Ἐκ τῶν οὗς. γλίτσα καὶ πατελίδα.

Εἶδος πεταλίδας, ἡ ὁποία ἔχει ὄστρακον γλοιῶδες ἐνθ' ἄν.

γλιτσοπόδαρος ἐπίθ., ἐνιχ. γλιτσοπόδαρους Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὗς. γλίτσα καὶ ποδάρι.

1) Ὁ ἀκάθαρτος ἐνιχ. 2) Ὁ ἄνευ περικνημίδων, ὁ ξεκάλτσωτος Ἡπ.

γλιτσοποδιά ἡ, Ἀμοργ.

Ἐκ τῶν οὗς. γλίτσα καὶ ποδιά.

Μετων., ἄνθρωπος ρυπαρὸς, ἀκάθαρτος: Ἄσμ.

Ἀμοργιανοὶ νὰ στέκουνδαν σὰν φοβερά λιοδάγια, νὰ κάμουν τίς γλιτσοποδιές νὰ τρέχουν 'ς τὰ τρυπάγια.

